

tudinibus quibuscumque. Et hoc præceptum afficere etiam Regulares docet Barbosa in *Collect. DD. ibid. num. 23.* Hieronymus Garzias in *Summa Morali* tract. 3. diffie. 4. dub. 1. punct. 2. num. 14. qui plures allegat; Alcanius Tamburinus de *Jure Abbatis. tom. 2. disp. 5. quest. 7. num. 5.* & Pericus de *Offic. Sacerdot. lib. 1. cap. 5. dub. 18. num. 149.* & per hoc Decretum Concilii esse revocata quæcumque Privilegia Regularibus jam concessa circa celebrationem Missæ, latè probat Pignarellus *tom. 6. consult. 12. per totam.* Secundò, quia S. Pius V. per Bullam IV. *Incipiens Sanctissimus. Anno 1566.* abrogavit Missas Vespertinas, & eò magis nocturnas. Et Gregorius XIII. Anno 1573. per Bullam IX. *Incipiens Intanta.* revocavit omnia Privilegia Regularibus concessa in his, quæ sunt contraria Decretis Concilii Tridentini, ut diximus supra n. 16. quod fatetur etiam Pellizarius in *Man. Regul. tom. 2. tract. 8. cap. 1. n. 81.* Tertio, quia Sacra Rituum Congregatio declaravit, *Ante diem. Et horis indubitè celebrare non licere, etiam vigore Privilegiorum ante Concilium Tridentinum concessorum,* de qua testatur Lexana in *Summa tom. 1. cap. 21. num. 3.* & Barbosa *Decif. Apostolic. collect. 476. num. 7.* Et quartò quia sic sentiendum, & tenendum esse, scribit Eminent. Card. Brancatius in *d. Opusc. de Privileg. Capell. Cardin. pag. 15. Et seqq. Vers. Sed magna quæstio nec admittit. ubi fundamentis contrariis doctissimè respondet.*

Verùm quia Gregorius XIII. post Concilium Tridentinum, concessit Congregationi S. Justine de Padua, ut ejus Monachi, dum in itinere fuerint constituti, possint Missam celebrare ante Auroram, & post meridiem nocturnam, ut legitur apud Alcanium Tamburinum *d. tom. 2. disp. 5. quest. 7. num. 3.* & eidem largitus est ipse Gregorius XIII. anno 1578. Presbyteris Societatis Jesu, de licentia tamen sui Præpositi Generalis, teste eodem P. Augustino à Virgine Maria *d. Verb. Missæ num. 25.* Quia omnes Ordines Regulares communicant inter se quæcumque Privilegia sibi specialiter concessa, ut latissimè probat prædictus P. Augustinus à Virgine Maria *Verb. Communicatio Privilegiorum Mendicantium simul. Et non Mendicantium;* idèò concludendum venit, posse omnes Regulares ut privilegia Gregorianæ antedictæ, & aliis, si quæ sunt, à Sede Apostolica largita post Tridentinum Concilium; & alia integra hora post meridiem poterunt absque scrupulo celebrare; ut advertit d. Alcanius Tamburinus *d. disp. quest. 7. num. 6.* & Eminent. Brancatius *d. Opusc. de Capell. Card. Privileg. pag. 19.* ubi observat, Privilegia Apostolica, post Concilium Tridentinum, ejusdem decretis derogare, etsi Papa de Concilio mentionem non faciat, etsi Papa de Concilio mentionem non faciat, juxta doctrinam Barbosa in *Collect. DD. ad ipsum Concil. sed. 1. numero secundo in Decreto de inchoando Concilio.*

Septimum dubium est: An Eminentissimi S. R. E. Cardinales gaudeant eodem Privilegio celebrandi vel celebrare faciendi ante Auroram, ac ipsum se extendat etiam ad totum Capellanum, & familiares? Et respondendum est affirmativè, tum circa Eminentias suas, tum circa eorum familiares, & Capellanos; quia sicut participant de Privilegio quò ad locum, ut ubique cum Altare portatili possint Sacrum facere, vel audire, ut probavimus in tractatu de Eucharistia *Decif. VIII. num. 16.* ita fruuntur eodem quò ad tempus, ita ut saltem per duas horas ante Auroram, & duas post meridiem, honesta causa interveniente, tam ipsi Eminentissimi ratione sublimitatis Dignitatis, quam eorum familiares litare valeant, ad tradita per Fillucium *tom. 2. tract. 5. cap. 4. num. 113.* Alzedom de *Præstantia Episc. part. 1. cap. 13. num. 12.* & per Emin. Brancatium *d. Opusc. de Privileg. Capell. Cardin. par. 19. Et 20.* quod legitur impressum etiam in Diana Coordinato *tom. 9. tr. 8. resol. 40.* ut dictum est supra n. 37.

Hinc anno 1670. Calendis Januarii, ego discelfurus Utriculo, ubi pernoctaveram, Romam versus, cum Familia veneranda memoria Eminentissimi Domini mei Cardinalis Gregorii Barbadii Episcopi Patavini, (qui proproverat ad Conclave, vacante Apostolica Sede per obitum Sanctissimi Clementis Noni,) volebam Sacrum facere per horam circiter ante Auroram, sed cùm distaret Ecclesia ab hospitio, & via ob glaciem esset difficilis, me Veterinarii rogarunt, ut statim iter cum aliis arripere, litaturus in Civitate Castellana, donec equi emeriti mutarentur Anni: sed cùm ibi Ecclesia esset procul à via, iidem veteres petierunt, ut progredere iter usque ad Burghettum, ubi non longè à caupona erat Oratorium publicum, in quo commodè celebraretur Missa. Ivisimus: at reperimus Ecclesiam sine hostiis, adeò ut necesse fuerit, accelerare iter, & pervenire Arinianum, duabus circiter horis post meridiem. Usurus privilegio, Familiaribus Cardinalium competente, petii à Parochio facultatem celebrandi, ne tota familia Cardinalitia eò die sacro sine Missæ auditione maneret. Agressi, & rusticus homo ille me repulit, dicens, se velles Vespere cantare: sed superveniens ejus Capellanus, qui asseruit, se alius à me Patavii examinatum, & ad Confectiones audiendas comiter admiffum, summa humanitate statim, & velles sacras, & alia necessaria mihi exhibuit ad celebrandum; quod lætus feci, nimis enim cruciabar, prima die anni festiva Sacrosanctæ Missæ Sacrificio carere. Itaque Capellano prædicto gratias egi, admiratus ejus memoriam erga me, atque gratitudinem; & suscepto itinere cum eadem familia Cardinalitia ad Cæsarium novum in occasu Solis pervenimus, & sequenti die Romam ingressi, post quadrimestre auditivis creatum Pontificem Cardinalem Alterum, qui Clementis Decimi nomen assumpsit.

Octavum dubium requirit: Quæ regula sit servanda pro tempore celebrande Missæ in partibus Septentrionalibus, subjectis altitudini Poli ultra gradus 63. qualia sunt multa loca Islandiæ, & Nova Zembliæ; in quibus in æstate dies longus est per sex menses; & in hyeme nox per alios menses; ut observat Ricciolius in *sua Geographia lib. 7. cap. 9. §. 5. Et seqq.* Pro intelligentia referenda sunt verba doctissimi Ludovici Passeronii in *suo Opusc. de Sphæra lib. 1. cap. 15.* ubi agens de Zonis frigidis, ita scribit. *La Zona fredda Settentrionale, che è da noi la maggior parte conosciuta, trovasi abitata sino a gradi 82. in certe isole lontane dal Polo otto gradi solamente.* Et paulò infra: *Sotto li circoli Polari, che è dove cominciano le Zone fredde, li lunghi giorni dell' estate sono di 24. ore; il Sole a pena arriva sotto l'Orizzonte, che di nuovo torna alzarsi. L'Inverno al contrario a pena arriva a farsi vedere, che subito scende; senza tornare intieramente; entrando poi avanti verso i Poli. Si trovano li giorni lunghi di settimane, e poi di mesi, sino a sei, di modo che, vi è chi non conta che un giorno, ed una notte all'anno. Cùm igitur dies sit adeò prolixus, ut duret per sex menses in æstate; forsàn semel tantum in semestre, Catholici ibi degentes litantur? Et cùm nox affequetur eandem prolixitatem in hyeme, abstinèbunt à celebratione Missæ per integros sex Menses? Itaque ad hoc dubium, quomodo respondendum?*

Duplex est responsio, quia duplex datur Regula pro tempore Sacrificii peragendi in regionibus illis borealibus. Una est, quam firmiter Doctores Romæ in Congregatione particulari, teste Gavanto in *Rubric. Missal. part. 2. tit. 15. n. 1.* & Magr. in *Hierolexic. Verbo Missa;* quòd scilicet, ubi non habetur Aurora viviva, & quæ conspici oculis possit, attendatur Aurora moralis, illud nempe tempus, quò illi habitantes surgunt ad labores. Ecce Verba Gavanti: *Ubi non est Aurora physica, attendatur ea moraliter, Et politicè; quando scilicet ibi terminari solet hominum quiete, & inchoari*

40

41

42

43

44

45

choari labor; juxta probatam regionum consuetudinem. Quæ de re opportunam movens quæstionem Theodosio Rubeo, in *mathematicis peritissimo, jussu S. D. N. Urbani VIII. in pleniore Congregatione coram Emin. Card. Oregio, et bene discussa, romæ omnes in banc eandem sententiam 18. Septembris 1634.*

Altera Regula, & responsio est, quæ desumitur ex Voto eruditissimi Viri P. Honorati Fabri Societatis Jesu super hoc dubio, dato, quod in ejus obsequium transcribere voluit antedictus Eminent. Card. Brancatius in *d. sua Dissert. de Privileg. Capell. Cardin. pag. 22. Et seqq.* quòd scilicet, opera magneticæ acus reperendus est meridies, atque medietas noctis; quæ quidem medietas tum diei, tum noctis cognoscitur etiam ex umbra; quando Sol attingit lineam meridianam, vel in Zenith habitantium in illis regionibus, vel in opposito eidem in hyeme subter terram. Idcirco à puncto meridiano desumenda est Regula, ut antequam Sol ad autem perveniat, licitum sit Missam celebrare; sicut ipsum cùm illud transiverit; prout etiam cum oppositam lineam meridianam intraverit, quæ indicat medietatem noctis, ea transacta, tempus certum determinari poterit pro licita celebratione, ut latius demonstrat idem P. Fabri in conclusionibus septem in eodem suo Voto firmatis; quibus ego addo sequentia verba Passeroni *d. lib. 1. cap. 15.* eundem sensum breviter firmanctia. *In questo giorno colì lungo l'ombra Meridiana, che ogni ventiquattro ore torna nel suo luogo, serve loro per determinare il tempo, & distinguendolo in tal modo, che ponno regulari con la Chiesa, per sapere quando arrivano le feste, e così ancora le Vigilie, accid non sta chi li creda esseri dal digiuno.*

Nonum dubium est: An in celebrantibus Missam ante Auroram dari possit parvitas materiæ respectu temporis, quæ excuset celebrantem à peccato mortali? Et videbitur dicendum, non dari parvitate temporis excusantem à mortali, ad exemplum eorum, qui comedunt carnes parùm ante dimidiam noctem, quæ succedit Vigiliæ de præcepto; et eorum, qui parùm post mediam noctem recitant Officium diei antecedentis. Nihilominus communis Doctorum opinio est, dari parvitate materiæ ratione temporis, excusantem illum, qui celebrat, ut compleat Missam ante Auroram à peccato mortali, adeò ut si quis conficeret Sacrum per semiquadrantem horæ ante Auroram, nihil peccaret; ea ratione, quia in hac materia tempus Auroræ non sumitur physicè, & mathematicè (quemadmodum accipitur medietas noctis respectu ejus carniarum, vel recitationis officii) sed moraliter, & ad esse moraliter ejusdem Auroræ; ideòque qui parumper ante Auroram finisset Sacrificium, diceretur moraliter sacrificasse in Aurora; qui autem ante Auroram notabiliter, puta per dimidium horæ (causa legitima cessante) litasset, in hoc casu reus esset mortaliter peccati, ut tradit Emin. Card. de Lugo de *Eucharistia disp. 20. n. 36.* & Quartus in *Rubr. Missal. d. part. 1. tit. 15. n. 5. dub. 2. Secunda difficultas.*

Meridies tandem est alius terminus, ultra quem non licet Sacrum facere. Verùm ex communi practico omnium Civitatum, etiam meridies sumitur moraliter modo, ita ut non peccet, qui Missam incipit intra horam post meridiem, ut testantur Doctores plurimi, quos cumulat Diana Coordinatus *d. tom. 2. tract. 1. resol. 104. resol. 105. resol. 106. resol. 107. Et resol. 108.* ubi abundantissimè de hoc puncto. Imò etiam ultra unam horam post meridiem, posse absque peccato initiari Sacrificium permittunt Theologi in frequentibus casibus. Primò in privilegiatis, in Episcopis, in Cardinalibus, & eorum familiaribus Capellanis, alia honesta causa interveniente, præcipue itineris. 2. In collatione ordinum. 3. In funere Regum, vel Principum. 4. Ratione festivitatis, & concursus populi, ne qui tardiùs accedunt

ad Ecclesiam, discedant non audita Missa. 5. Si Missa solemniter canetur, & in ea concio sit habenda, ut sæpè evenit Patavii in festo Divi Antonii Confessoris, & Patroni; & quando Antistes prædicat in Cathedrali in solemnioribus festis; aut etiam in Quadragesima, dum concio incipit penes meridiem, & durat ultra horam, post quam referuntur duæ, vel tres Missæ privatæ pro commoditate populi. 6. Ubi consuetudo viget protrahendi initium Missæ etiam post unam, vel duas horas post meridiem ex urgenti causa, de qua ita scribit Gobat in *Theol. experiment. tract. 3. num. 202.* *Friburgi Helvetiorum est more receptum, ut quatuordecim Dominica præcedente festum S. Joannis Baptistæ, publicè in Templo Collegiato, quod illic magnificum visitur, pro Dominis Secretis, ut vocant, alisque inferioris ordinis, toto antemeridiano tempore in Curia occupatis, Sacrum fiat duabus, tribusve horis post meridiem. 7. Ubi necesse foret consecrare, pro dando Viatico alicui in extremis existentis; ut plenè Diana Coordinatus in *resol. supracitæ.* & præter DD. in eis allegatos tradunt Layman *d. lib. 5. tract. 5. cap. 4. num. 4.* Tamburinus de Sacrificio Missæ *d. lib. 1. cap. 6. §. 4. à num. 19. Et seqq.* & Quartus *d. part. 1. tit. 15. n. 5. dub. 4.* ubi concludit, quòd minor causa requiritur ad celebrandum post meridiem, quòd olim erat licitum, quam ante Auroram, quòd nunquam fuit licitum sine dispensatione.*

Quòd si quis petet, quæ hora sit meridies? Huic respondebimus, quòd observet tabulam positam in fine Calendarii Patavini; in qua conspiciet, mensibus Januarii, & Decembris meridiem esse hora decimanona cum dimidia. Mensibus Februarii, & Novembris hora decimanona circiter. Mensibus Martii, Septembris, & Octobris hora decima octava circiter. Mensibus Aprilis, & Augusti, hora decima septima circiter. Mensibus Maji, Junii, & Julii hora decima sexta, cum aliquibus minutis, advertendo, quòd incipimus numerare horas ab occasu solis diei antecedentis, ut solitos fuisse facere Athenienses diximus *supra num. 22.*

DECISIO XL.

ARGUMENTUM.

Quia Sacrificium Missæ in Ecclesia est offerendum, agitur de Ecclesiarum ædificatione; & de quatuor generibus causarum in ea per Episcopos attendendis. Ecclesia debet respicere ad Orientem, & habere locum separatum mulierum à viris. Ecclesia non est ædificanda sine Dote; (idem de Altaribus) aliis Episcopi, & eorum hæredes tenentur supplere in propriis bonis. Licentia Ordinarium est omnino necessaria pro fabricandis Ecclesiis. Quibus de causis possit erigi nova Parochialis? Regulares sine licentia Papæ novas Ecclesias, & Conventus facere non possunt. Finis ædificandi Ecclesias Divinus cultus, non lucrum temporale.

SUMMARIUM.

1. Locus Sacer necessarius pro Sacrificio Missæ offerendo.
2. Papa solus dat licentiam celebrandi Missam extra locum Sacrum.
3. Ecclesia benedicta, vel consecrata requiritur pro celebratione Missæ.
4. Ædificatio Ecclesiæ requirit quatuor genera causarum.
5. Ecclesia ædificanda respiciat ortum solis æquinoctialem. Et cur?
6. Ecclesia S. Sæpæ de Padua consecrata à S. Prosdorico.

- 7 S. Antonii Confessoris Ecclesia, quo anno Padua edificata?
- 8 Monialium S. Petri de Padua Ecclesia, & Monasterium erectum Anno 1026.
- 9 Ecclesia S. Nicolai de Padua donata Monialibus S. Petri à Milone Episcopo Anno 1090.
- 10 Fontes aquarum antiquitus siebant ante januas Ecclesiarum. Et cur?
- 11 Eucharistia antiquitus non in ore, sed in manibus fidelium ponebatur.
- 12 Aquæ benedictæ usus ab Apostolis introduçus.
- 13 Sal positum in aqua benedicta quid significet?
- 14 Mulieres in Templis habant in loco separato à Viris.
- 15 Pueri in lege Mosaica stabant in Templo tam in loco Virorum, quam in loco Mulierum.
- 16 Decreta SS. Patrum, ut mulieres in Ecclesiis sient separate à Viris.
- 17 Mulierum separatio à Viris in Ecclesiis Civitatum rara: Villarum jugis.
- 18 Paulus Vallaresus Episcopus Concordien. laudatus, ejusque Synodus.
- 19 Gregorius S. R. E. Card. Barbadius Episc. Patav. commendatus.
- 20 Dos est assignanda ab edificante Ecclesiam pro ejus manutenzione.
- 21 Oleum effusum à Jacob super Lapide quid significet?
- 22 Donatio Urbis Romæ, & Provinciarum facta à Constantino Magno Apostolice Sedi.
- 23 Constantinus Magnus Imperator potuit donare Urbem Romam Vicario Christi.
- 24 Dotis quantitas pro Ecclesia edificanda pendet ab arbitrio Episcopi.
- 25 Cathedralium, Collegiarum, Regularium, & Parochialium Ecclesiarum Dos quanta requiritur?
- 26 Ecclesia S. Cæciliæ Terræ nigre Diocesis Paduanæ, quo anno, & qua occasione fuerit edificata, & quibus bonis dotata?
- 27 Dos pro Oratoris publicis quomodo arbitranda?
- 28 Altaris in erectione an Dos assignanda?
- 29 Episcopi omittentes assignationem Dotis pro Ecclesiis, & Altaribus edificandis peccant, & tenentur supplere de suis bonis.
- 30 Moniales rediæ in clausuram absque sufficienti dote Monasterii habent actionem contra Episcopum pro alimentis.
- 31 Hæredes Prælati tenentur de ejus lata, levi, & levissima culpa.
- 32 Licentia Episcopi est necessaria pro edificandis Ecclesiis.
- 33 Oratoria publica, ut erigantur, quid Episcopus attendere debeat?
- 34 Conditiones prescribendæ ab Episcopo pro celebratione in Oratoriis publicis.
- 35 Parochialis Jura que sint?
- 36 Parochialis Ecclesia novæ quibus de causis erigenda concedatur?
- 37 Numerositas populi non admittit erectionem novæ Parochiæ, sed deputacionem aliorum Coadjutorum.
- 38 Viarum difficultas, & distantia est causa erigendæ novæ Parochiæ.
- 39 Ecclesia Campilongæ de Olerio, & S. Cassiani della Rocca cur, & quando factæ sint Parochiales.
- 40 Oratorio publico existente in loco distanti à Parochia, si Parochus velit ibi tenere Capellam, non est nova Parochialis erigenda.
- 41 Appellatio an datur à dismembratione Ecclesiæ?
- 42 Ecclesiarum Regularium in edificatione an sufficiat licentia Episcopi?
- 43 Regulares nunc fundare non possunt novos Conventus sine licentia Sedis Apostolicæ.

- 44 Monialium nova Monasteria nunc Episcopi non erigunt sine licentia Papæ.
- 45 Cultus drinicus debet esse causa finalis edificandæ Ecclesiæ.
- 46 Ecclesiæ edificare opus est Deo gratissimum, ac Deiparæ, & Sancti.
- 47 Ecclesia S. Mariæ Majoris Romæ, & Ecclesia S. Mariæ Vicentiæ fuerunt fabricatæ sic ipsa Deiparæ requirent.
- 48 Montis Ortoni Ecclesia, ac Carobium quando, & quomodo fabricatum?
- 49 Ludovicus Buzzacaronus Nobil. Patavinus fabricare fecit Ecclesiam Sanctæ Mariæ de Monte Ortone.
- 50 S. Danielis Martyris Ecclesia Parochialis Paduæ quando, & qua occasione fabricata.
- 51 Donatio Ecclesiæ cum omnibus suis bonis facta Monasterio, facit eam de Mensa: & provideatur sine concursu.
- 52 Lauretana Domus Sanctæ discessit de collo fratrum, ejus Eleemosynas inhiarunt. Idem fecit aliud Sacellum Deiparæ in Tuscia, in loco vulgo il Caggio.
- 53 Primus lapis benedicendus, & ponendus ab Episcopo in edificatione Ecclesiæ.

Post explicationem temporis, in quo licitum est Sacrosanctum Missæ Sacrificium tam solemne, quam non solemne offerre; convenit, ut agamus de loco, ad ejusdem Sacrificii licitam immolationem necessario, videlicet de edificatione Ecclesiarum; siquidem ex Apostolica traditione semper, & invariabiliter observata, non alibi, quam in locis Sacris, Ecclesia Catholica pro orbem universum confluevit Sacrificare: ad quem effectum Sancti Apostoli Tempora consecravit, & Ecclesias constituit, in quibus Eucharisticum Sacramentum esset litandum usque ab initio Christianæ Religionis consueverunt, ut latè ostendimus supra Decif. XII. à num. 47. & seqq. ubi num. 61. firmavimus, ex jure Canonico antiquo, medio, novo, & novissimo prohibitum esse omnibus Sacerdotibus tam Secularibus, quam Regularibus celebrare Missam extra loca Sacra; illa scilicet, quæ per Episcopos ritè, & rectè non sint Deo dedicata; adeo ut soli Summo Pontifici competat jus concedendi facultatem, aliqua rationabili causa existente, sacrificandi extra Ecclesias; sive in navibus, sive sub dio, sive in Oratoriis privatis, de quibus pariter egimus in Decisionibus de Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decif. VIII. Et de hac loci Sacri necessaria constitutione plures extant Canones in Decreto Gratiani, videlicet cap. Sicut non alii. 11. cap. Missarum solemnia, 12. cap. Sic ergo. 14. & cap. Nullus Presby. 15. De Consecr. dist. 1. ubi Glossa, & Doctores, qui adducunt concordantes.

Igitur ad effectum licitè offerendi incrementum Missæ Sacrificium, opus est, habere Ecclesiam legitimè edificatam, ritè, ac rectè benedictam, seu consecratam; & idcirco in præsentem agendum est de legitima edificatione Ecclesiarum; in sequentibus autem Verba faciemus de eorum benedictione, seu consecratione.

Quod attinet ad Ecclesiarum legitimam edificationem quatuor genera causarum sunt consideranda, quæ in ea debent concurrere; nempe causa Materialis, Efficiens, Formalis, & Finalis. Materialis causa, ubi agitur de edificanda Ecclesia, concernit structuram, & edificium materiale ejusdem; quod quidem tale esse debet, ut quantum fieri potest imitetur structuram, & edificia Ecclesiarum primorum Christianorum; est enim incertum sit, qualia ea fuerint ante Constantinum, quod quia iusti impii Diocletiani omnes Ecclesiæ fuerunt quantè solo, ut observat Eminent. Card. Bona Rer. Liturgicar. lib. 1. cap. 20. num. 4. nihilominus ex iis, quæ

- quæ fuerunt erectæ ab eodem Constantino Imperatore, & aliis piis Viris, atque Pontificibus statim post ipsum, constat, antiquas Ecclesias imitatas esse Templum Hierosolymitanum in multis, sed præcipuè ut respicerent ad ortum Solis æquinoctialem, quamvis quoddam Templum Hierosolymitanum haberet portam principalem versus Orientem notet Menochius in *Storis par. 5. Centur. 10. cap. 83.* Nihilominus Christianorum Ecclesiæ prospiciebant Orientem, quemadmodum ex Tertulliano, Eusebio, Isidoro, & aliis demonstrat idem Eminent. Card. Bona d. num. 4. & in opusculo De Divina Psalmodia cap. 6. §. 2. & legitur in libro Apostolicarum Constitutionum lib. 2. cap. 61. ubi dicitur Ecclesia sit longa infra navis ad Orientem conversa; ea præcipua ratio, ut significaretur æquimitas Ecclesiæ inter prospera, & adversa; ut ex Durando de Divinis offic. lib. 1. cap. 1. num. 8. notat Pax Jordanus tom. 1. lib. 5. tit. 8. num. 14. & in hoc situ, Orientem Solem in æquinoctio respiciente, fabricatæ sunt hic Patavii plurimæ antiquissimæ Ecclesiæ, inter quas, Ecclesia Præposituralis Sanctæ Sophiæ à Sancto Prodocimo, discipulo Divi Petri Apostolorum Principis, primoque Patavino Antistite, consecrata Anno Christi 46. ut testantur Portenarius in *Histor. Patavina lib. 9. capit. 2.* Et Eques Sertorius Ursatus in eadem *Histor. Urbis Paduæ p. 1. lib. 1. ad ad. Annot. Christi 46. pag. 51.* Ecclesia insignis Divi Antonii Confessoris, quæ cepit edificari Anno Christi 1110. sub nomine Sanctæ Mariæ Majoris, ut ostendit idem Eques Ursatus in d. *Histor. ad ad. Annot. pag. 283.* Ecclesia R.R. ac Nobilium Monialium S. Petri, constructa cum earum Monasterio Anno Christi 1026. ab Ursono Episcopo Patavino, prout ad dd. annos scribit ipsemet Eques Ursatus pag. 225. & 226. ubi ponit Instrumentum erectionis, & donationis ejusdem Ecclesiæ, ac Monasterii; nec non Ecclesia S. Nicolai de mensa earundem R.R. & Nobilium Monialium S. Petri, iidem nota data cum pluribus redditibus à Milone Episcopo Patavino Anno Domini 1090. de qua ad dd. Annos idem Historicus Ursatus pag. 158. Quæ quidem Ecclesiæ fabricatæ sunt versus Orientem juxta normam primitivorum temporum; quamvis non ita exactè id observaretur; & ad majorem populi, vel fidei opportunitatem etiam ad alias Cæli plagas constructurum conversæ Ecclesiæ, ut scribit Valerius Strabo cap. 4. & S. Paulinus Nolanus *epist. 12.* cujuscumodi sunt in hac urbe Antereona Ecclesia S. Justini Congregationis Casinenlis, quæ respicit meridiem; & Ecclesia Cathedralis, Ponentem versus. In atrio autem ante portas Ecclesiæ soliti fuisse, fontes aquarum ponere, ne fideles illotis manibus Templum ingrederentur, tum propter dictum Apostoli 1. *Timoth. 2. 8. Volo viris orare in omni loco, levantes puras manus;* tum ob reverentiam sanctarum Eucharistiæ, quam Viri in manibus recipiebant, & ori admovebant, ut pluribus auctoritatibus probat Illustris.
- 11 Episcopus Sarnellius in *Basilicographia cap. 12. n. 3.* Eminent. Card. Bona Rer. Liturgicæ lib. 2. cap. 17. num. 3. & nos diximus in *Decisione XLIV. de Eucharistia num. 3. & num. 13.* Prædictorum autem fontium, & aquarum naturalium usus successit in januis Ecclesiarum fons Aquæ benedictæ, qua se aspergunt, & signant fideles in ingressu, & egressu ad delenda peccata venialia, juxta institutionem S. Matthæi Apostoli, de qua in *Constit. Apostol. lib. 8. cap. 20.* & traditionem Apostolicam, quam confirmavit Decreto suo Alexander Papa primus, *Epist. dist. 3. ubi reddit rationem virtutis, quam habet Aqua benedicta divinis precibus & mixtione Salis;* & de ea agunt Eminent. Card. Baronius Anno 132. num. 3. & 4. ubi plures SS. Patrum auctoritates adducit. Eminent. Card. de Laurea in 4. *sent. 10.*

mo 2. de Sacram. Pœnit. disp. 15. art. 12. num. 331. Calasius de *Veterib. Sacris Christianis. Ritib. cap. 36.* & nos diximus in *Decisionibus Anni 1687. de Sacramentis in genere, & de Sacramentalibus in Quæst. Mensis Decembr. Porro per Salem significari amari- tudinem culparum, per aquam verò eorum confessionem, ait Glossa in cit. cap. Aquam. Seu melius per utrumque denotari hypostaticam unionem æternæ Sapientiæ, quam Sal repræsentat, cum natura humana, cujus symbolum est Aqua, advertit prælaudatus Illustris. Episcopus Sarnellius in d. *Opus. Basilicograph. cap. 12. num. 4.**

At inter cæteras observationes, quas primitivi Christiani in edificatione Ecclesiarum adhibebant, & illa principalis erat, quod locus mulierum esset separatus ab illo, in quo Viri, Templum ingredientes, morabantur; & hoc ad exemplum ipsius Templi Jerosolymitani; in quo teste Josepho Hebræo de *bello Judaico lib. 5. cap. 2. & contra Apionem lib. 2.* feminae in eodem Templo stabant à viris segregatæ; quod etiam refert Barradas in *Evangel. tom. 2. lib. 3. cap. 39. col. 5.* his verbis: *In eo loco erat feminis mundis ad Orientalem partem destinatus, muroque ab atrio virorum separatus.* Quod etiam confirmat Menochius in *Histor. Sacra lib. 1. cap. 15. num. 15.* ubi alia testimonia adducit; ostendens, licitum fuisse pueris adhuc in pupillari ætate existentibus ingredi utrumque locum sive Virorum, sive Mulierum; & hac de causa Deiparæ perdidisse JESUM annorum duodecim, cum ascendisset ad templum unicum S. Joseph, apud quem illum remansisse putavit; prout è contra S. Joseph opinabatur, Incarnatum Verbum Deiparæ Genitrici suæ in eodem Templo adhæsisse; & idem refert Durando de *Divin. Offic. d. lib. 1. cap. 1. num. 46.*

Quod autem in templis Christianorum esset hæc 16 divisio locorum, ut mulieres starent à viris segregatæ, plurima decreta SS. Patrum congerit Illustris. Episcopus Sarnellius in d. *Basilicograph. cap. 15. videlicet S. Clementis Papæ in Apostol. Constitutionibus lib. 2. cap. 16. S. Ambrosii in lib. ad Virginem Lapsam cap. 6. S. Joannis Chrysostomi Hom. 74. in cap. 13. Matth. S. Augustini lib. 3. de Civit. Dei cap. 28. & lib. 22. cap. 8. & aliorum multorum;* quorum etiam aliqui choros superiores constituerunt pro mulieribus, quæ Divina audirent è fenestris velo occultis, prout hinc temporibus audiunt Moniales; & ideò S. Gregorius Nazianzenus in *Somnis de Templo Anastasiæ Lyrico versu sic scripsit:*

Denique Virginei cætus, Matrone & bonefæ,
E tellus aures ad mea verba dabant.
Demonstrans, quid esset in usu, dum ipse Constantinopolitanam Ecclesiam regeret; in ea enim mulieres non immixtæ Viris, sed in choris super Ecclesiæ navibus constitutis, & Verbum Dei, & Sacrum Missæ Sacrificium audiebant, quod etiam refert Menochius in *Storis par. 2. Centur. 3. cap. 42.*

Recessit ab aula hæc religiosa observatio nostris temporibus; pauci enim in Civitatibus sunt Tempora, in quibus separatus sit locus mulierum à loco Virorum; est in aliquibus consignatæ sint tabule per medium Ecclesiæ, ut segregatæ sient mulieres à viris, saltem tempore concionis. In Villis, ubi Episcopi fatagunt, ne actibus immodestis loca sacra offendantur; & Parochizelo fervent, ut plebes debita reverentia sient in Ecclesia, ibidem separantur viri à mulieribus per telas stragulas postas; vel per ligneos cancellos, prope statum est in Synodo Diocesana Concordiensis, anno proxime præterito 1697. ab Illustrissimo, & Reverendissimo Domino Paulo Vallaresso Episcopo Vigilantissimo cap. 8. de *Sacrosanctis Ecclesiis, & earum cultu num. 12.* his verbis: *Fiat separatio sexus, ductis in medio Ecclesiæ aliquibus Cancelis ligneis, vel lapideis congruo opere elaboratis, pro modo facultatis Ecclesiæ; pars autem*

exercitio cura animarum. Rota Decif. 434. part. 1. recent. & ita ab Episcopis Patavinis olim practicum fuit cum Archiepiscopato Conſylvarum; & cum Vicario perpetuo S. Fidentii de Meliandino; in quibus Ecclesiis retenta, ac servata unitate populorum, dati fuerunt Sacerdotes coadiutores in cura animarum; quod novissimè commendat Eminent. Card. de Luca in tract. de Parochia disc. 34. & 35. & in Annotationib. de Concil. Trid. disc. 16. Alterum casum, si agatur de nova Parochiali erigenda ob nimiam distantiam, & difficultatem viarum, ob quas vel ob excrementum fluminum, vel hyberno tempore ob nives, vel glacies, vel lutum, difficillimum fit iter ad matricem pro Sacramentis recipiendis, doctrina christiana edificanda? & tunc deveniendum est ad erectionem novæ Ecclesiæ Parochialis, compilato prius processu, & receptis probationibus super dicta distantia, atque viarum difficultate, ut tradit Antonellus de Regimine Militan. Eccl. lib. 1. cap. 2. §. 2. Rota Decif. 238. part. 2. recent. Barbosa in Collect. DD. ad Concil. Trid. sess. 21. de ref. cap. 4. num. 7. & 8. & juxta hanc Conciliarem dispositionem prælaudatus Eminentiſſimus, & Reverentiſſimus Dominus Cardinalis Barbadienus, me consulente, erexit novam Parochialem in communi Campilongo, distimbrando populam illius loci ab Ecclesia Parochiali Olerii, ad quam accedere non poterat in hyeme, nisi cum magna difficultate ob nives, & glacies; & eadem de causa pariter Parochialem constituit Ecclesiam S. Cassiani della Rocca, cujus habitatores erant sub Parochia S. Marie de Arse; consisterat enim ex processibus per me formatis, tum in examine testium, tum in oculari inspectione viarum, locum habere debere Concilium Tridentinum antedictum, quod tamen non intrat, quando in partibus distantibus à Matrice, seu principali Ecclesia, adesse aliquod publicum Oratorium, in quo Parochus se paratum offerret mantinere unum Sacerdotem, & Capellanum, qui Sacramenta administraret populis ibi degentibus; ut factum est sub Parochia Archiepiscopalis Ecclesiæ Bregantiarum hujus Patavinae Diocesis; tunc enim in Episcopus abstinenda à distimbratione approbat deputacionem Capellani, qui residet apud didum Oratorium, & ibi Sacrum faciat, & curam animarum exerceat. Riccius in praxi part. 1. resol. 486. Menochius consil. 477. num. 9. Barbosa ad d. Concil. Trid. sess. 21. cap. 4. num. 10. & Eminent. Card. de Luca ibid. ad discurs. 16. & de Parochia discurs. 34. & 35. ubi arbitrium Episcopi habere magnam vim in his casibus affirmat; prout etiam in detrahendis fructibus à Parochia veteri, usque applicandis novæ Parochiæ; punctum tamen laboriosum, & quod requirit magnam dexteritatem in Episcopo, ne lites teminet in Clero, & in populo; datur enim de jure appellatio in hac materia; ad effectum tamen devolutivum, non suspensivum, si distimbratio facta sit in Visitatione; ex Conc. Trid. sess. 13. de ref. cap. 1. & sess. 24. cap. 10. ut advertit Antonell. d. lib. 1. cap. 2. num. 12.

Quò verò ad Regulares Ecclesias, unà cum Monasteriis, seu Conventibus erigendas, & fabricandas, se involvunt Doctores, & obſcurè loquuntur; in dendo, an sufficiat licentia Episcopi, vel etiam desideretur facultas obtenta à Sede Apostolica; ut videri potest apud Barbosam d. allegat. 26. num. 4. Cæterum pro clara intelligentia hujus casus quatuor tempora sunt distinguenda juxta doctrinam Fagnani in cap. Non amplius, num. 56. de institutionib. tom. 4. pag. mibi 219. Primum tempus est Juris antiqui in cap. Quidam. cap. de Monachis, & cap. Cellular. 18. q. 2. in quibus statuitur, solam licentiam Episcopo sufficere ad erectionem, fabricacionem, & fundationem Ecclesiarum, ac Conventuum pro Monachis, & Regularibus. Secundum tempus est Constitutionis Bonifacii VIII. in cap. Unico de Excessibus

Prelator. in 6. innovatæ postea cum adjectione penarum, in Clement. Capientes, in princ. De Paris, in quibus prohibitum fuit Fratribus Mendicantibus nova loca, aut Monasteria alicubi ad habitandum suscipere, seu olim suscepta mutare, vel in alios transferre absque speciali Sedis Apostolicæ licentia. Unde hoc tempore inspecto adempta erat Episcopi facultas, quam habebant ex dispositione Sacrorum Canonum antiquorum, quò ad Ecclesias, & domus Mendicantium duntaxat; salva tamen ea remanebat quoad Eremitas, & Monachos non mendicantes. Tertium tempus est Concilii Tridentini, quod in sess. 25. de Regular. cap. 3. in fine, decrevit, ne Ecclesiæ, & loca quorumcumque Regularium erigantur sine licentia Episcopi Diocesani; cujus decreti tenore restituta censetur antiqua facultas, Episcopi competens, dandi licentiam, de qua agimus, pro edificandis Ecclesiis, & Conventibus quorumcumque Regularium; ut bene probat Fagnanus in d. cap. Non amplius num. 60. & seq. ubi n. 65. hoc confirmat ex Constitutione Clementis VIII. Incipien. Quoniam ad institutum (quæ est la 99.) edita die 23. Julii 1603. in qua mandat Episcopi, ut in impertientia dicta licentia debeant prius vocare, & audire alios Regulares habentes Ecclesias, & Conventus in eadem Civitate, seu loco; & servati, an sine aliorum detrimento commodè possint sustentari. Quam Constitutionem innovavit Urbanus VIII. per Bullam 25. Incipien. Romanus Pontifex editam 21. Septembris 1624. ex quibus clarè patet, hoc tertio tempore adempto, non fuisse necessariam licentiam Sedis Apostolicæ pro Ecclesiis, & domibus Regularibus erigendis, sed satis esse concessionem Episcopi, ut in contradictorio judicio decisum fuit à Rota Decif. 745. part. 2. recent. Quartum denique tempus est Bullæ Innocentii X. quæ incipit Inſauranda, publicatæ die 22. Octobris 1652. in qua ex causis in præmissis expressis, facta extinctione, & suppressione Conventuum Virorum Regularium tam mendicantium, quam non mendicantium; in quibus ob parvum numerum Religiosorum Regularium disciplina servari non poterat; prohibetur, ne deinceps quovis in loco fundetur Monasteria, vel domus Virorum Regularium cujusvis ordinis, nullo excepto, absque Sedis Apostolicæ speciali licentia; idcirco nunc nullam facultatem habent Episcopi pro edificandis Ecclesiis, & Conventibus ad usum Virorum Regularium, ut fufius demonstrat idem Fagnanus in cit. cap. Non amplius, sub num. 71. de Institut.

Quò si quis petat, an prædicta Innocentiana Constitutio auferat Episcopi etiam potestatem dandi licentiam pro edificanda Ecclesia, ac Monasterio pro Monialibus? Respondet Fagnanus d. num. 71. negativè, quia ipsa loquitur tantum de Religiosis viris; & idèò circa Moniales servanda esse de Jure antedictam temporum distinctionem; nam quod non mutatur, stare non prohibetur. I. Sancimus. C. de Testam. Nihilominus ipsemet Auctor in cap. Grave. De Offic. Ordinar. num. 52. Vers. Conſuevit, circa tale dubium respondet, quòd practica est, ut erectiones Monasteriorum pro Monialibus fiant à Sede Apostolica, tum propter gratias, indulgentias, privilegia, & exemptiones, quæ ab illa impetrantur; tum propter facultatem educendi Abbatissam ex alio Monasterio pro novi Monasterii institutione, quæ à S. Pio V. adempta est Episcopi, & idèò recursus est habendus ad Sacram Congregationem Episcoporum, & Regularium, quæ receptis informationibus, committit Episcopo, ut deveniat tamquam Sedis Apostolicæ Delegatus ad fundationem peitam, & introducat clausuram ad prescriptum ejusdem Sacræ Congregationis circa quantitatem introituum, & numerum Monialium; & ita practicum fuit hic Patavii, Anno 1686. in danda clausura Monialibus S. Teresæ in Ecclesia, & Conventu S. Pauli, in Strata ma-

ta majori, penes pontem Molendinorum; agunt etiam de Requisitione pro erectione Monasteriorum Monialium. Lezana in Summa tom. 1. cap. 25. num. 43. Gavantus in Manuali Episc. Verb. Monialium Monasteria; & Barbosa d. alleg. 26. num. 7. Vers. Circa erectionem, quos adire poterit pro sui ipsius informatione quilibet tam egregium opus facere desideraret.

Finali tandem causa, quæ ab Episcopo est attendenda in elargienda licentia fabricandi novas Ecclesias, illa est, quæ concernit Divinum cultum, & honorem Sanctorum, ad eò ubi quis intenderet fabricare Ecclesiam ob temporalem quæstionem, ad elemosynas, seu oblationes colligendas, neganda esset omninò petita facultas, juxta text. in cap. Si quis Basilicam 10. de Consecrat. dist. 1. & cap. Eleutherius, ubi Gloss. qu. 2. Porro eximium pietatis opus, Deo, Deiparæ, ac Sanctis gratissimum esse fabricationem Ecclesiarum, & Temporum erectionem constat ex innumeris exemplis relatis per Bagattam in Admirand. Orbis Christiani, tom. 1. lib. 6. cap. 4. §. 4. & tom. 2. lib. 5. cap. 3. §. 1. ubi duo illa præcipua; videlicet, Unum, quòd legitur in Brevario die 5. Augusti, de Joanne Patritio Romano, & Uxore ejus, prole destitutus, & rogantibus Deiparam, ut cui relinquere hereditatem, indicaret; nam Nonis Augusti, quo tempore in Urbe maximi calores esse solent, noctu Nix partem collis Exquilini contexit. Qua nocte Dei Mater separatum Joannem, & Conjugem in somnis admonuit, ut quem locum nive conspersum viderent, in eo Ecclesiam edificarent, quæ Mariæ Virginis nomine dedicaretur; se enim ita velle ab ipsi heredem institui. Quod Joannes ad Liberium Pontificem detulit; qui idem deo Joannem sibi contigisse affirmavit. Alterum est, cuique nostrum notissimum, quòd narrat Franc. Barbaranus in Hist. Ecclesiæ Vicentina lib. 1. cap. 89. de Tempore eidem Deiparæ edificato, & dicato in monte Berico prope Vicentiam juxta commissiorem cuidam Vetulæ à Genitrice Dei Maria datam; post cujus Basilicæ erectionem Civis illi à pestilentia fuerunt liberati, anno 1426. à Christo nato.

His addatur edificatio alterius magnifici Templi, ac Monasterii Fratrum Meritarum Ordinis S. Augustini de Monte Ortone. in hac Patavina Diocesi paulò post facta, anno scilicet 1428. cuidam enim Petro Falconi infirmo, qui ad fontem aque Medicinalis ibi scaturientis MARIA DEI GENITRIX apparuit; jussitque ut in fontem descenderet, & ex eo tabellam, in qua Eius, ac JESU CHRISTI filii sui imago depicta erat, in imo aque jacentem extraheret, populo ostenderet, & annuntiaret, se Proteetricem futuram illius loci, in quo honorari volebat; & in testimonium veritatis sanitatem reportaret. Ita factum à Petro statim sanatum affectu; ad cujus præconia gentes ad ipsam sacram Imaginem accurrentes, petitis gratias reportabant; idèò quæ Nobilis, ac pius Vir Ludovicus Buzzacareo num. annuente Petro Donato Episcopo Patavino, fabricare cepit Ecclesiam prædictam, quæ hodie insignis est Basilica, ipsi Deiparæ dicata, miraculorum frequentia, atque continuatione insignis; de qua plenius scribit Scardoneus in Hist. Patav. lib. 3. Class. 15. fol. 373. & Portenarius de Felicitate Padue lib. 2. cap. 11. pag. 76. & 77.

Nec tacenda erectio Parochialis Ecclesiæ S. Danielis Martyris in hac Urbe Antenoræ prope priatum 50 Vallis, facta anno 1076. ex voto Episcopi Patavini Ulderici, ac totius Civitatis in die translationis Corporis ejusdem Sancti Martyris ab Ecclesia S. Justinae ad Cathedralem, ob insolitum prodigium, quòd evenit, & describitur in lictione sexta ipsiusmet Divi, his verbis: Sed cum portitores beatam Sarcinam extollentes extra Vallum deferre anniterentur, subitanè ponderis incremento, illam ita gravem sensere, ut neque progredi possent; neque ullo modo regredi. Ad hæc repens forens perturbatio aeris, fulgure De Sacrificio Missæ.

ra celo tonante sparsa, præter temporis hyemalis morem; grandinis vehemens imber, largisque pluviarum incurſus, ingentem voti Civitatis metum incussere. Hinc trepidare omnes, grandia sibi mala ominari, contumeliosè reprehendere eos, qui Convobium seu Martyre esse spoliandum consuluerunt. Pius tamen Antistes in preces conversus jejunium ut iudicet, votivique DANIELI TEMPLUM eo loci, à quo dimoveri non patiebatur, statim clavior, discussis tenebris, sedatisque procellis, illuxit dies; & ad eò leve beatissimum pondus evaſit, ut portatu agillimum gestatoribus fuerit rediditum. Fuit igitur in adimplemento voti constructa ibidem Ecclesia, quæ nunc Parochialis est, S. Danielis, & ab eodem Antistite donata Monachis Cassinensibus S. Justinae cum omnibus bonis, quibus tunc fuerat dotata, atque ditata, hujusque donationis vigore effecta de eorum mensa juxta Rotam part. 7. recent. Decif. 50. num. 11. & part. 9. Decif. 88. num. 7. nunc Parochus instituitur in ea ad solam nominationem Monachorum absque concursu; & ex his satis apparet gratissimam esse Deo, Deiparæ, ac Sanctis erectionem Ecclesiarum ob finem Divini cultus.

E contra verò (ut dictum est) displicet Cælo hi, qui ob terrena lucra Ecclesias edificare, aut habere præsumunt. Notissima est translatio facta per Angelos Sanctæ Domus Lauretanæ de colle prope Recinetum, in quo è vicina Sylva deductum Sacrum illud pignus collocaverant, ob duorum fratrum, in quorum dominio prædictus collis erat, avaritiam; cujus causa indigni reputati ipsam amiserunt; dum tertio eadem Lauretana Domus ab illo colle deportata à Sanctis Angelis, alio in loco, ubi nunc requiescit, posita fuit, ut referunt Joannes Villanus in sua Hist. lib. 7. & Turfellinus in eadem Historia S. Domus Lauret. lib. 1. cap. 8. Conſimile eventum narrat Bagatta de Admirandis Orbis Christi, tom. 1. lib. 5. cap. 5. §. 8. n. 2. Sacellum, scilicet, Deiparæ dicatum, constructum in Territorio Afciani prope Senam, in loco, vulgò il Caggio, in agro cuiusdam devoti Viri, post cujus mortem duo filii heredes, cum nimis altercarentur inter se pro dominio illius agri, & Sacelli, inhiantes elemosynis, quas ibi fideles faciebant, antedictum Sacellum à fundamentis evulsim, per aerem, Angelorum ministerio, ad collem, vulgò di Versighe, prope pagum Montis Sancti Savini in Tuscia mirabiliter translatum fuit; ubi usque adhuc in Ecclesia circa ipsum edificata conspicitur, intercessionemque ejusdem Virginis continua ibidem habentur miracula. Quapropter in edificandis Ecclesiis finalis causa debet esse Divinus cultus, & animarum salus, non autem avaritia, vel temporale lucrum.

Corollarii loco sciendum, quòd licet in edificatione simplicium Ecclesiarum in Villis, ut plurimum, omittatur benedictio primi Lapidis; hæc tamen est per Episcopum solemnè ritu faciendâ juxta præscriptum Pontificalis Romani part. 2. Rubr. de Bened. & imposi. primi Lapid. de cujus functionis praxi videatur Castaldus lib. 2. sect. 13. cap. 1. & Barbosa de Jure Ecclesiastico Univers. lib. 2. cap. 2. num. 17.

DECISIO XLII. ARGUMENTUM.

Consecrationis Ecclesiarum materia, ad quatuor capita redacta, plenissimè explicatur. Et quia Consecratio Ecclesiæ dicitur Encenia, Dedicatio, Inauguratio, & Sacramentum, plures de his vocibus dantur eruditiones, & præcipue de Enceniis Judæorum, ac de auguris Romanorum. Essentialia Consecrationis Ecclesiæ declarantur: persona consecrans, ejus jejunium, Vigiliæ ante SS. Reliquias; ablatio ossium hæreticorum,